

Mooi stil

Wolem was een stadje met smalle straten. De mensen van Wolem zagen boven hun hoofd niet meer dan een reepje van de reusachtige hemel.

Er stond één gebouw dat hoog boven alle huizen uitstak. Het was een gebouw met dertig verdiepingen. Niemand vond het mooi, maar iedereen zei dat Wolem door dat gebouw meeging in de vaart der volkeren.

Jona begreep niet wat dat betekende.

Misschien bedoelen ze iets met boten, dacht ze.

Op de twintigste verdieping van dat gebouw werkte Jona's vader. Hij had een eigen kamer. Jona kende die kamer goed, want elke dag na school mocht ze naar hem toe.

Dat mocht omdat ze geen moeder meer had. Haar moeder was ziek geworden en niemand had haar beter kunnen maken.

Voordat ze doodging had ze tegen Jona's vader gezegd dat hij goed voor Jona moest zorgen. Ze wou niet dat hun kind bij andere mensen moest wonen, of urenlang alleen thuis moest zitten.

'Maar ik blijf natuurlijk werken,' had haar vader gezegd. 'En Jona redt zich wel.'

Toen had haar moeder gezegd: 'Dat kind is belangrijker dan al dat geregeld van jou.'

Daarom mocht Jona na school naar de twintigste verdieping van dat hoge gebouw waar nooit andere kinderen kwamen. Ze moest wel stil zijn, want haar vader was altijd bezig iets af te maken wat nog niet af was.

Jona begreep niet goed wat hij allemaal deed. Ja, hij regelde van alles. Maar wát hij allemaal regelde, dat wist ze niet.

Elke dag na school liep Jona door de glazen ingang de grote hal van het gebouw binnen. Het was een hal met glimmende tegels. Je kon jezelf erin ondersteboven zien staan, als een donker spook.

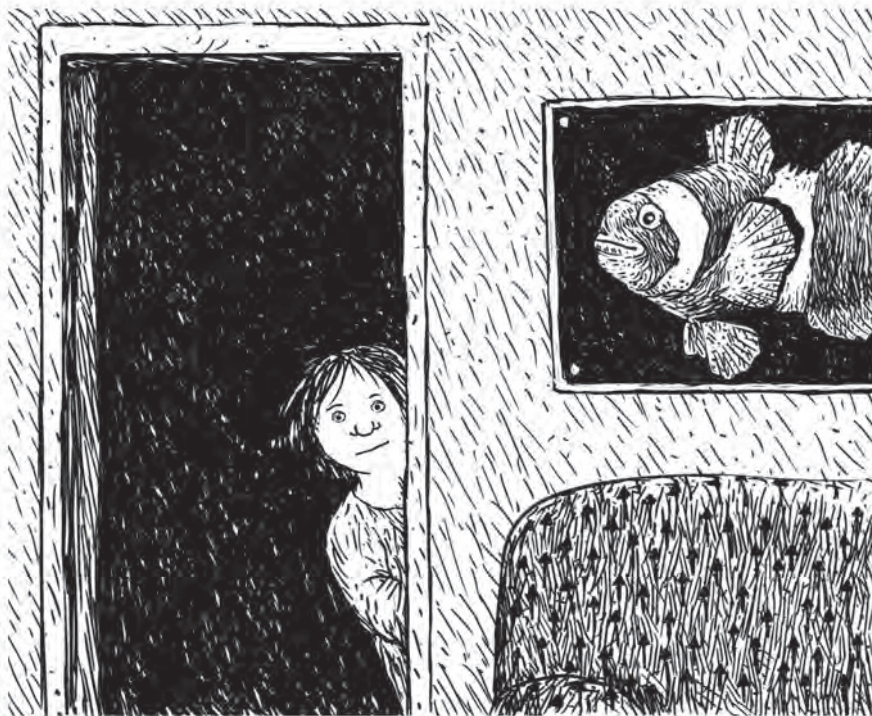
Jona wist welke lift ze moest nemen. En ze wist dat ze er niet alleen in mocht. Daarom wachtte ze tot iemand anders de lift nam. Soms was het iemand die deed alsof Jona

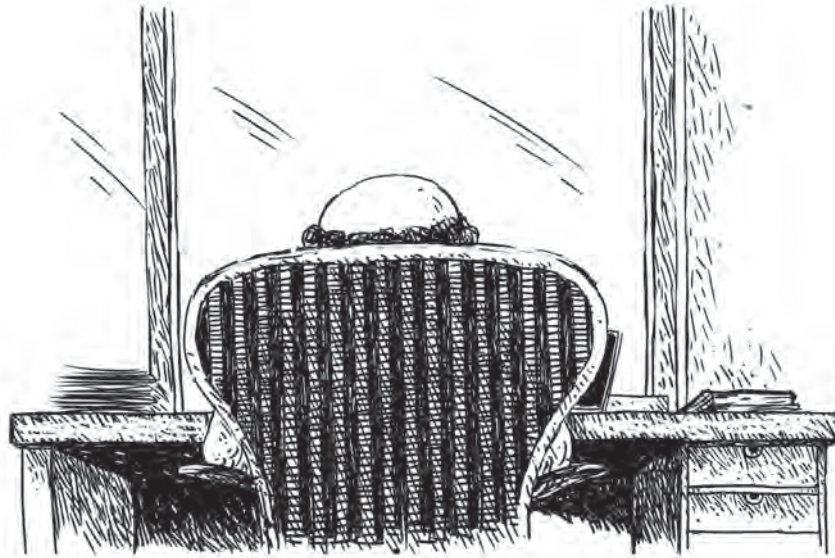
lucht was. Soms was het iemand die vroeg wat ze kwam doen. En soms was het iemand die vroeg hoe ze heette, maar daarna nooit zei hoe die zelf heette.

Op de twintigste verdieping telde Jona de deuren aan de linkerkant.

Achter de vierde zat haar vader.

Zachtjes sloop ze zijn kamer binnen. Zachtjes sloot ze de deur. Ze zag het hoofd van haar vader even knikken.

Zijn bureau stond rechts voor het raam. Als hij moest denken, keek hij naar buiten, over de huizen van Wolem heen.

Aan de linkerkant was Jona's plekje om naar buiten te kijken. Ze gebruikte haar vaders verrekijker als een naar-beneden-kijker.

Ze zag het dak van haar school.

Ze zag een duif op een smal richeltje landen zonder zijn evenwicht te verliezen.

Onder een groot dakraam zag ze een jongen aan zijn bureautje zitten. Hij had zijn hoofd op zijn armen gelegd alsof hij sliep. Misschien sliep hij niet, maar was hij verdrietig omdat hij van alles moest kennen en niks kon onthouden.

Jona was heel goed in onthouden. Vooral woorden die ongewoon waren vergat ze niet. Bijvoorbeeld Dnjepr, dat was een naam van een rivier. Die rivier was meer dan tweeduizend kilometer lang.

Ze riep dat woord weleens als ze door Wolem liep.

‘Dnjepr!’

Maar nu kon ze niks roepen, want dan zou ze haar vader storen. Die was nog steeds bezig iets af te maken.

Ze ging op de bank zitten en keek naar zijn grote, brede rug. Die rug was ooit heel klein geweest. Later zou ze ook een grote rug hebben en veel langere benen en zo.

Al dat groeien duurde bij mensen jaren. Als baby kon je heel lang haast niks. Olifantenbaby’s wel, die konden al na een kwartiertje op hun eigen poten staan. Dat had ze ergens gelezen en goed onthouden. Olifanten hoefden eigenlijk niet eens zo hard op te schieten met alles te kunnen, want die leefden wel zestig jaar of zo. Muizen leefden maar drie jaar. Die moesten natuurlijk wél opschieten met groot worden.

Haar vader draaide zich om.

‘Zo,’ zei hij, ‘voor vandaag is het genoeg. Je bent mooi stil geweest.’

Dat zei hij elke dag.

Dat ze mooi stil was geweest.

Alsof er ook een lelijk stil bestond.